

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-956/2024-48

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, sudac toga suda Nikola Raguz kao sudac pojedinac u pravnoj stvari tužitelja Ivice Mikulića iz Sesveta, Ivana Brkanovića 1, OIB: 45676971255, kojeg zastupa odvjetnik Goran Devrnja iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, kojeg zastupa odvjetnik Sanja Porobija iz Zagreba, poradi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 12. ožujka 2026. godine, u nazočnosti opunomoćenika tužitelja i zamjenika opunomoćenika tuženika, dana 27. travnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. platiti tužitelju Ivici Mikuliću iznos od 4.536,73 EUR, s zateznim kamatama tekućim na iznos od:

94,89	EUR	od dana	15.07.2011.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.08.2011.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.09.2011.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.10.2011.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.11.2011.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.12.2011.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.01.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.02.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.03.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.04.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.05.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.06.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.07.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.08.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.09.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.10.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.11.2012.	do isplate

82,43	EUR	od dana	15.12.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.01.2013.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.02.2013.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.03.2013.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.04.2013.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.05.2013.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.06.2013.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.07.2013.	do isplate
84,29	EUR	od dana	15.08.2013.	do isplate
84,29	EUR	od dana	15.09.2013.	do isplate
84,29	EUR	od dana	15.10.2013.	do isplate
84,29	EUR	od dana	15.11.2013.	do isplate
84,29	EUR	od dana	15.12.2013.	do isplate
84,29	EUR	od dana	15.01.2014.	do isplate
73,82	EUR	od dana	15.02.2014.	do isplate
73,82	EUR	od dana	15.03.2014.	do isplate
73,82	EUR	od dana	15.04.2014.	do isplate
73,82	EUR	od dana	15.05.2014.	do isplate
73,82	EUR	od dana	15.06.2014.	do isplate
73,82	EUR	od dana	15.07.2014.	do isplate
62,31	EUR	od dana	15.08.2014.	do isplate
62,31	EUR	od dana	15.09.2014.	do isplate
62,31	EUR	od dana	15.10.2014.	do isplate
62,31	EUR	od dana	15.11.2014.	do isplate
62,31	EUR	od dana	15.12.2014.	do isplate
62,31	EUR	od dana	15.01.2015.	do isplate
55,43	EUR	od dana	15.02.2015.	do isplate
18,08	EUR	od dana	15.03.2015.	do isplate
18,08	EUR	od dana	15.04.2015.	do isplate
18,08	EUR	od dana	15.05.2015.	do isplate
18,08	EUR	od dana	15.06.2015.	do isplate
18,08	EUR	od dana	15.07.2015.	do isplate
12,04	EUR	od dana	15.08.2015.	do isplate
12,04	EUR	od dana	15.09.2015.	do isplate
12,04	EUR	od dana	15.10.2015.	do isplate
12,04	EUR	od dana	15.11.2015.	do isplate
12,04	EUR	od dana	15.12.2015.	do isplate
12,04	EUR	od dana	15.01.2016.	do isplate
4,21	EUR	od dana	15.02.2016.	do isplate
4,21	EUR	od dana	15.03.2016.	do isplate
4,21	EUR	od dana	15.04.2016.	do isplate
4,21	EUR	od dana	15.05.2016.	do isplate
4,21	EUR	od dana	15.06.2016.	do isplate
4,21	EUR	od dana	15.07.2016.	do isplate

0,41	EUR	od dana	15.08.2016.	do isplate
0,41	EUR	od dana	15.09.2016.	do isplate
0,41	EUR	od dana	15.10.2016.	do isplate
0,41	EUR	od dana	15.11.2016.	do isplate
0,41	EUR	od dana	15.12.2016.	do isplate
0,41	EUR	od dana	15.01.2017.	do isplate
895,21	EUR	od dana	24.07.2018.	do isplate

kao i da naknadi prouzročeni trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 3.274,00 eura sa zateznim kamatama od 27. travnja 2026. godine do isplate, i to do 31. srpnja 2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvoga kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena i od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a u roku od 15 dana.

II Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužitelja Ivice Mikulića od 0,06 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 10. lipnja 2019. tvrdi da je 9. kolovoza 2007. godine s tuženik sklopio ugovor o kreditu na 656.759,70 kn s promjenjivom kamatnom stopom, početnom od 4,99%, koju smatra ništetnom pozivom na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Revt-249/14 i Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/12 i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. PŽ-7129/13 te zahtjeva kao u podnesku od 13. ožujka 2025. tj.

"I Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. platiti tužitelju Ivi Mikuliću iznos od 4.536,79 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na iznos od:

94,89	EUR	od dana	15.07.2011.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.08.2011.	do isplate

82,43	EUR	od dana	15.09.2011.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.10.2011.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.11.2011.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.12.2011.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.01.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.02.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.03.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.04.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.05.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.06.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.07.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.08.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.09.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.10.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.11.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.12.2012.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.01.2013.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.02.2013.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.03.2013.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.04.2013.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.05.2013.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.06.2013.	do isplate
82,43	EUR	od dana	15.07.2013.	do isplate
84,29	EUR	od dana	15.08.2013.	do isplate
84,29	EUR	od dana	15.09.2013.	do isplate
84,29	EUR	od dana	15.10.2013.	do isplate
84,29	EUR	od dana	15.11.2013.	do isplate
84,29	EUR	od dana	15.12.2013.	do isplate
84,29	EUR	od dana	15.01.2014.	do isplate
73,82	EUR	od dana	15.02.2014.	do isplate
73,82	EUR	od dana	15.03.2014.	do isplate
73,82	EUR	od dana	15.04.2014.	do isplate
73,82	EUR	od dana	15.05.2014.	do isplate
73,82	EUR	od dana	15.06.2014.	do isplate
73,82	EUR	od dana	15.07.2014.	do isplate
62,31	EUR	od dana	15.08.2014.	do isplate
62,31	EUR	od dana	15.09.2014.	do isplate
62,31	EUR	od dana	15.10.2014.	do isplate
62,31	EUR	od dana	15.11.2014.	do isplate
62,31	EUR	od dana	15.12.2014.	do isplate
62,31	EUR	od dana	15.01.2015.	do isplate
55,43	EUR	od dana	15.02.2015.	do isplate
18,08	EUR	od dana	15.03.2015.	do isplate
18,08	EUR	od dana	15.04.2015.	do isplate

18,08	EUR	od dana	15.05.2015.	do isplate
18,08	EUR	od dana	15.06.2015.	do isplate
18,08	EUR	od dana	15.07.2015.	do isplate
12,04	EUR	od dana	15.08.2015.	do isplate
12,04	EUR	od dana	15.09.2015.	do isplate
12,04	EUR	od dana	15.10.2015.	do isplate
12,04	EUR	od dana	15.11.2015.	do isplate
12,04	EUR	od dana	15.12.2015.	do isplate
12,04	EUR	od dana	15.01.2016.	do isplate
4,21	EUR	od dana	15.02.2016.	do isplate
4,21	EUR	od dana	15.03.2016.	do isplate
4,21	EUR	od dana	15.04.2016.	do isplate
4,21	EUR	od dana	15.05.2016.	do isplate
4,21	EUR	od dana	15.06.2016.	do isplate
4,21	EUR	od dana	15.07.2016.	do isplate
0,41	EUR	od dana	15.08.2016.	do isplate
0,41	EUR	od dana	15.09.2016.	do isplate
0,41	EUR	od dana	15.10.2016.	do isplate
0,41	EUR	od dana	15.11.2016.	do isplate
0,41	EUR	od dana	15.12.2016.	do isplate
0,41	EUR	od dana	15.01.2017.	do isplate
895,21	EUR	od dana	24.07.2018.	do isplate

po stopi koja se određuje, do 31.12.2022. za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a do 31.12.2023. za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 01.01.2024. se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, sve u roku 15 dana,

kao i da naknadi prouzročeni trošak ovog parničnog postupka eura sa zateznim kamatama od donošenja presude do isplate, koje se određuju za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve to u roku od 15 dana."

2. Tuženik u odgovoru na tužbu od 16. rujna 2019. osporava tužbeni zahtjev u cijelosti i prigovara zastari, protivi se primjeni navedenih presuda u ovom postupku jer je kredit ugovoren u kunama, prigovara nedostatku aktivne legitimacije, kamatna stopa se kretala od 4,99-6,85% te su mjesečni anuiteti tužitelju padali, a ne rasli, razmatra strukturu kamatne stope te je svaka promjena bila zakonita i ugovorena i sukladna tuženikovoju odluci o kamatnim stopama i Općim uvjetima poslovanja koju je

tužitelj primio uz ugovor te predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog postupka.

3. Sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu od 9. kolovoza 2007., promet po kreditu, pregled efektivnih kamatnih stopa, obavijest o promjeni kamatne stope od 3. svibnja 2011., 3.6.2011., 4.6.2013., 3.6.2014., 2.12.2014., 2.6.2015., 2.12.2015., 2.12.2016., 1.6.2017., 1.6.2017., 2.12.2017., 2.12.2017., 4.6.2018., 4.6.2018. s otplatnim planovima, promet po kreditu, pregled promjena kamatnih stopa po istom kreditu, tuženikovu obavijest od 8. siječnja 2013. i Opće uvjete poslovanja i Opće uvjete promjene kamatnih stopa, odredio računovodstveno vještačenje, preslušao tužitelja, a brojne presude koje su stranke priložile nisu posebice ocjenjivane kao neodlučne.

4. Tužbeni zahtjev je djelomice osnovan.

5. Kako je tužitelj povećao tužbeni zahtjev u odnosu na onaj iz tužbe podneskom od 4. veljače 2021, čemu se tuženik protivio podneskom od 12. svibnja 2021. godine, a sud dopustio preinaku na ročištu 18. svibnja 2021. te kako je opet tužitelj povećao tužbeni zahtjev podneskom od 13. ožujka 2025., a tuženik se protivio podneskom od 25. rujna 2025. te sud dopustio na ročištu 12. ožujka 2026. godine, sud ocjenjuje da u ovoj pravnoj stvari nedopuštanjem preinake tužbe bi tužitelju bila nametnuta ograničenja prava na pristup sudu i pravičnog suđenja zajamčenoga odredbom čl.6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (NN-MU-18/97-1/06). Naime u svakom pojedinom slučaju primjenom ispitivanja razmjernosti je potrebno utvrditi je li ovakvim ograničenjem preinake tužbe do zaključenja glavne rasprave narušena sama bit toga prava tj. dolazili do kršenja prava na pristup sudu. Tako u slučaju kad tužitelj u vrijeme podnošenja tužbe ne raspolaže svima odlučnim činjenicama potrebnim za postavljanje konačnoga tužbenog zahtjeva, s obzirom da je to objektivno nemoguće bez pribave potrebnih isprava za računovodstveno vještačenje i samog vještačenja, već je istom tada moguće saznati sve odlučne činjenice vezane za visinu tužbenog zahtjeva kojeg tuženik osporava, pa slijedom toga nedopuštenje preinake tužbe koje je uslijedilo odmah nakon pribave potrebnih isprava i vještačenja ne bi bilo razmjerno tom legitimnom cilju iz odredbe čl.190.st.2. Zakona o parničnom postupku i dovelo bi do kršenja prava na pristup sudu. To stoga jer je legitiman cilj zabrane preinake tužbe nakon zaključenja glavne rasprave ako ima njegove krivnje zapravo onemogućavanje zlorabe postupovnih prava radi ubrzanja parničnog postupka, a postavljanje tužbenog zahtjeva u novčanom dijelu odmah nakon pribave potrebnih isprava i provedenog vještačenja, koje je zasnovano na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi ne utječe na dužinu trajanja postupka, dočim nedopuštanjem preinake tužbe može tužitelj podnijeti samo novu tužbu za preostali dio zahtjeva naznačene vrijednosti predmeta spora u tužbi, što nepotrebno uzrokuje nove troškove te se izlaže prigovoru presuđene stvari li može bitne zastare što opet dovodi u pitanje ostvarenja tužiteljeva prava to je za njega prekomjeran teret. Točno je da je tužitelj podneskom od 20. svibnja 2024. postavio tužbeni zahtjev, a tuženik je podneskom od 5. prosinca 2024. naveo da se protivi preinaci povećanjem tužbenog zahtjeva, no sud je na ročištu 16. prosinca 2024. utvrdio da je navedenim podneskom tužitelj zapravo postupio sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute Republike Hrvatske (NN 57/22-88/22) tj. postavio tužbeni zahtjev u eurima

kako mu je i naloženo na ročištu 16. svibnja 2024. i to onog tužbenog zahtjeva kojeg je postavio u kunama podneskom od 4. veljače 2021., te nije riječ o preinaci sukladno odredbi čl. 191, st. 1. Zakona o parničnom postupku.

6. Nije prijeporno da su parnične stranke sklopile Ugovor o kreditu 9. kolovoza 2007. godine na 656.759,70 kn s promjenjivom kamatom stopom koja početno iznosi 4,99%, a obračunava se u skladu s važećom odlukom o kamatnim stopama tuženikovim s rokom otplate od 25 godina i namjenom kupnje nekretnine, što je utvrđeno uvidom u taj ugovor.

7. Prigovor nedostatka aktivne legitimacije nije osnovan. Točno je da je uvidom u promet o kreditu utvrđeno da je 31. listopada 2007. zabilježena uplata Zagrebačkog holdinga d.o.o., a 8. travnja 2008. je zabilježena uplata Sandre Mikulić kao i da je 16. svibnja 2009. zabilježena uplata Zagrebačkog holdinga d.o.o., a ostalo je uplaćivao tužitelj te je to isprava koju vodi sam tuženik. No, ove uplate trećih osoba nisu ni obuhvaćene tužbenim zahtjevom. Također zadnja uplata o prometu po kreditu je bila 23. srpnja 2016. od 501.253,77 kn kojom je otplaćen cijeli kredit te je zabilježen uplatiti Erste&Steiermärkische Bank d.d. uz napomenu da je ova uplata uknjižena izvan banke i to upravo ove navedene banke.

8. Slijedom toga sud prihvaća tužiteljev iskaz u tom dijelu kao životan i uvjerljiv da je kupovao stan od Zagrebačkog holdinga d.o.o. kao sukladan ugovorenoj namjeni kredita, tj. kupnji nekretnine u Jelkovcu - Sesvete, gdje se nalazi općepoznato zgrada koju je Zagrebački holding d.o.o. izgradio za rješavanje određenih skupina stanovništva, a sve to s obzirom da je sada tužitelj bio zaposlen u Zagrebparkingu d.o.o. kao još jednom trgovačkom društvu u nepriepornom vlasništvu Grada Zagreba te je i logično da je kupoprodajna cijena stečena putem ovoga kredita uplaćena prodavatelju. Također logičan je tužiteljev iskaz u ovom dijelu da je njegova žena Sandra Mikulić platila prvi obrok otplate kredita te je to pitanje njihove bračne stečevine, kao što je i prihvatljivo da je ona imala račun u ovoj drugoj banci te moguće da je tamo plaćen taj zadnji obrok, dočim nigdje iz ugovora ne proizlazi da je ugovorena uplata mjesečnih obroka samo putem tuženikovih poslovnica. K tomu tuženik je primio sve uplate u tužiteljevo ime i za tužiteljev račun te ne može s uspjehom osporavati njegovu aktivnu legitimaciju budući je tužitelj ispunio uredno svoju obvezu, a njegov pravni odnos s trećim osobama ne utječe na tuženikovu obvezu.

9. U odnosu na osnovanost tužbenog zahtjeva sud ocjenjuje da pojmovi koje banke koriste u unaprijed pripremljenim ugovorima, kakav je nedvojbeno i ovaj, uključujući i dio koji se odnosi na promjenjive kamatne stope i način njihova obračuna, visoko stručna te razumljiva onima koje se bave bankarskim poslovanjem, dočim je za prosječnog korisnika kredita takva terminologija apsolutno nerazumljiva, tj. da unatoč tomu što je ugovorna odredba tužene banke koja je uređivala pitanje promjenjive kamatne stope, uključujući i razloge koji utječu na njenu promjenu tijekom trajanja kreditnog razdoblja, nisu im mogle biti razumljive, dočim razlozi za promjenjivost kamatnih stopa, kako su prikazani u predmetnim članku broj 2. ugovora se zaista ne mogu smatrati načelnim i objektivnim kriterijima koji bi trebali omogućiti

korisniku kredita da provjeri opravdanost razloga za promjenu kamatnih stopa tijekom razdoblja trajanja kredita.

10. Nije prieporno da je tuženik sastavio ugovor o kreditu.

11. Slijedom toga proizlazi da je takvo unošenje ovakve formulacije glede promjenjivih kamatnih stopa u ugovor o kreditu suprotno načelima obveznog prava jer je tim od samog početka ugovornog odnosa korisnik kredita doveden u neravnopravan položaj u odnosu na banku budući je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivima kamatnim stopama bila takva da je na osnovi njih tužitelj jedino mogao znati kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, dočim nije bilo moguće ocijeniti kako te u kojem smjeru će se tijekom kreditnog razdoblja te kamatne stope kretati, a ponajmanje je tužitelj na to mogao utjecati.

12. Na osnovi takve ugovorne odredbe i nedostatka shvatljivih parametara za promjenu kamatnih stopa, koji bi bili razumljivi prosječnom korisniku kredita, osim kamatne stope koja je bila navedena u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva je bila takva da je sadržaj takve ugovorne odredbe bio nejasan i nerazumljiv tužitelju. Nije prieporno da je tuženik obavijestio tužiteljicu o promjeni kamatnih stopa, ali tužitelj nije bilo upoznat s parametrima koji dovode do tih promjena kao nestručna osoba.

13. Budući su banke kao visokospecijalizirane novčarske ustanove, kojim je predmet poslovanja plasiranje potrošačima raznih novčarskih proizvoda, bile su dužne odgovorno pristupiti svakom pojedinom korisniku kredita i pomoći mu da u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti se koristi njihovim uslugama, ali ne na korisnikovu štetu te je znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju u odnosu na znanje o tim poslovima prosječnog korisnika kredita nadmoćno pa sud smatra da upravo zato su banke bile dužne svakog korisnika kredita ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i upozoriti ga na parametre o kojima ta stopa ovisi u budućem razdoblju, a nema dokaza da je tuženik to činio u predmetnom razdoblju, zadovoljivši se nedorečenim i nerazumljivim formulacijama o takvoj svoti iz unaprijed sastavljenog standardnog ugovora, koja je stopa onda korisnicima kredita ostala nerazumljiva. Isto to vrijedi i za čl. 5. tuženikovih Općih uvjeta poslovanja te čl. 2. i 4. tuženikovih Općih uvjeta promjene kamatnih stopa od 1. siječnja 2011. te čl. 3. Općih uvjeta promjene kamatnih stopa koje se primjenjuju od 1. siječnja 2013. Uvidom i pregled kamatnih stopa po ovom kreditu je utvrđeno da se mijenjala od 6,85% od 1. lipnja 2011. do 3,9% do 1. srpnja 2018.

14. Nadalje, ugovorne kamate u ugovoru o kreditu sadržajno su naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti za korištenje novčanih sredstava koje mu banka odobrava na određeno vrijeme uz obvezu vraćanja tog novca te u vrijeme i na način kako je ugovoreno, slijedom čega ugovorna kamata mora biti određena tj. određiva u smislu odredbe čl.269. st.1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05-155/23), a sam ugovor o kreditu je dvostrani pravni posao u odnosu na kojeg vrijede načela obveznog prava poput ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, jednake vrijednosti uzajamnih davanja, savjesnosti i poštenja te zabrane zlorabe prava. Slijedom toga je jasno da neodređena ugovorna odredba glede promjenjive kamatne

stope kako je to učinio tuženik jest suprotna navedenim načelima obveznog prava jer je od samog početka ugovornog odnosa tužitelj kao korisnik kredita doveden u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao davatelja kredita, jer je ta odredba bila takva da nije omogućavala tužitelju procjenu, niti približnu, kako će se ta kamatna stopa kretati pa slijedom toga prosječnom korisniku kredita objektivno takav sadržaj nije mogao biti niti bio razumljiv pa takva ugovorna odredba uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, usuprot načelima obveznog prava, što isto vrijedi i za navedeni članke 4. ugovora o kreditu.

15. Slijedom toga je tužbeni zahtjev osnovan, primjenom odredbe čl.322.st.1. i čl.324.st.1. Zakona o obveznim odnosima, dakle ništetan je u navedenom dijelu tog ugovora sadržanom u čl. 2. jer nema dokaza da je ova ugovorna odredba bila odlučna pobude zbog kojih je ugovor sklopljen niti je bila uvjet ugovora, o kojoj ništetnosti je odlučeno kao o prethodnom pitanju, a sve prihvaćajući tužiteljev iskaz u tom dijelu kao životan i uvjerljiv posebice u odnosu na njegovo zvanje i zanimanje u to doba - po zvanju je bio diplomirani kriminalist, a po zanimanju je bio radnik u garaži, tj. bio je nestručan za shvaćanje tako postavljenih odredaba ovog ugovora.

16. Nadalje, glede odredbe čl.326.st.1. i 2. Zakona o obveznim odnosima, sud ocjenjuje da ovakva zabrana nije bila manjeg značenja, jer je postupljeno suprotno navedenima osnovnim načelima obveznog prava pa je ovakva ugovorna odredba ništetna zbog prethodno obrazloženih razloga u slučaju smanjivanja i povišavanja kamatnih stopa tijekom otplatnog razdoblja a niti istekom ugovora o kreditu nestao uzrok ništetnosti pa samim tim i ova ugovorna odredba ne postaje pravaoaljana. Također primjenom odredbe čl.328. Zakona o obveznim odnosima sud ocjenjuje da je ovaj čl. 2. ugovora o kreditu ništetan od početka, a ispunjenjem ugovora a isto tako istekom ugovorenog roka ne nestaje uzrok ništetnosti, slijedom čega tužitelj ima očito pravni interes na utvrđenje ništetnosti kao prethodnog pitanja, koji interes je očito u tužbenomu zahtjevu (Revt-150/07 od 30. siječnja 2008. godine).

17. Ono što tužitelj potražuje u novčanom dijelu tužbenog zahtjeva jest razlika između redovnih kamata obračunatih po osnovnom ugovoru o kreditu i oni redovnih kamata prama naknadnim tužnikovim odlukama o kamatnim stopama te je to jedina i pravilna mogućnost izračuna onoga što je tuženik stekao zbog svog nesavjesnog i nepoštenog postupanja.

18. Računovodstvenim nalazom i mišljenjem od 5. siječnja 2021. je utvrđeno daje ta razlika 34.181,95 kn s pojedinim mjesečnim svotama kao u tablici, a dopunom od 10. ožujka 2025. godine je utvrđeno da to iznosi 4.536,73 eura, čemu tuženik prigovara sadržajno kao u podnesku od 25. rujna 2025., a vještak otklanja na ročištu 12. ožujka 2026. godine, jer je nalaz i mišljenje načinio u skladu s zadatkom tj. trebao se očitovati o preplatama u pojedinim anuitetima, a ne i o tzv. negativnoj razlici koja je nastala u vrijeme kad je kamatna stopa bila niža od početno ugovorene, te te manje plaćene iznose nastale zbog niže kamatne stope tijekom otplatnog razdoblja nisu preplate i nisu uključene u izračun te se držao i okvira postavljenog tužbenog zahtjeva kojim tužitelj zahtijeva samo više plaćene iznose zbog promjene kamatne stope, koji nalaz i mišljenje sud prihvaća kao stručno i obrazloženo, jer je zasnovano na mjerodavnim ispravama u spisu i načinjeno prama sudskom zadatku

kako je obrazloženo u prethodnom odlomku te je izrađeno upravo sukladno odredbi čl. 258, st. 1. Zakona o parničnom postupku tj. trebalo je utvrditi ono što je tuženik stekao zbog svog nesavjesnog i nepoštenog postupanja, a ne ono što nije stekao.

19. Točno je da je tijekom otplate kredita bilo razdoblja kada je bila niža kamatna stopa od početno ugovorene poput one od 1. veljače 2016. kada je bila 4,75% te se je do 1. kolovoza 2018. smanjila na 3,90%.

20. No, uzevši u obzir pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 1277/2022-2 od 8. ožujka 2023. godine, sud ocjenjuje da je tužitelj zahtijevao samo ukupnu takozvanu pozitivnu razliku koja je nastala tijekom cijele otplate kredita, o kojem tužbenom zahtjevu sud i odlučuje. Pri tomu treba uzeti u obzir da je upravo tuženik svojim nesavjesnim i nepoštenim nastupom na tržištu uzrokovao da je tužitelj s njim sklopio ovakav ugovor o kreditu te je tuženik kao visokospecijalizirana kreditna ustanova znao i morao znati značenje i način obračuna kamatnih stopa kako je prethodno obrazloženo, dočim tužitelj kao nestručna osoba to nije znao ni mogao znati u vrijeme sklapanja ugovora, sve kako je prethodno obrazloženo.

K tomu je tuženik svjesno pristao na takav dobitak u vidu promjenjive kamatne stope pa je postupao i suprotno načelu zabrane zlorabe prava i zabrane prouzročenja štete. Tako dalje sud ocjenjuje da tužitelj u tom razdoblju kad je ostvarena tzv negativna razlika zbog promjenjive kamatne stope zapravo nije ništa stekao bez osnove, budući nije ni znao koliko se ta kamatna stopa može mijenjati za vrijeme trajanja ugovora o kreditu te ne može biti nesavjestan, a da bi trebao vraćati bilo što tj. smanjivati tzv pozitivnu razliku tom tzv. negativnom. Upravo je tuženik taj koji je svojim nesavjesnim i nezakinitim postupanjem ostvario korist tj. tzv pozitivnu razliku, znajući i morajući znati za način određivanja kamatne stope i posljedice koje iz toga mogu proizaći, uračunavši u takvo postupanje i tzv negativnu razliku, računajući da će ostvariti korist na tim promjenama, ako do njih dođe, kako je i bilo u stvarnosti. Budući je ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi ništeta, sud ocjenjuje da nema ni tužiteljeve obveze da tzv pozitivnu razliku tijekom otplate kredita umani za tzv negativnu, jer nije ništa primio tj. samo je otplaćivao kredit kako je ugovoreno, postupajući u dobroj vjeri pominjom dobrog domaćina te ispunjavajući ugovor kako glasi, dočim je jedino tuženik ostvario korist usuprot svima ovima načelima obveznog prava, koja koristi zapravo tužiteljeva imovina. Kad bi se tužiteljev zahtjev umanjio za tzv negativnu razliku, to bi po ocjeni ovog suda bilo nepravično umanjenje njegove imovine i samim tim suprotno odredbi čl.1. Protokola broj 1 Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (NN MU 18/97).

21. Zatim, sud ocjenjuje da plaćanjem tj. otplatom ugovora o kreditu tužitelj nije zapravo ništa primio ili stekao bez osnove jer je te obroke uplaćivao u cijelosti tuženiku pa tužitelj nije u obvezi niti vratiti ono što nije primio, a samim tim ne postoji niti tuženikova tražbina po ovoj zakonskoj odredbi. Sve i kada je kamatna stopa bila snižena u odnosu na početno ugovorenu, opet je tužitelj sve uplaćivao tuženiku te nije ništa ni primio u odnosu na to. K tomu, tužitelj s ove tuženikove osnove tj. manje plaćenog ne potražuje ništa pa ne postoje istovrsne i dospjele tražbine koje se mogu sresti, sve to uzimajući u obzir presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni

broj Rev 549/2023-4 od 18. prosinca 2023. godine. Konačno tužitelj nije postavio ni protutužbeni zahtjev ni prigovor radi prebijanja u odnosu na ovu tzv negativnu razliku.

22. Na osnovi odredbe čl. 3, st. 1. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07-56/13) sud ocjenjuje da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio potrošač s obzirom na njegovo zvanje i zanimanje te namjenu kredita kako je prethodno obrazloženo i nema dokaza da ga je koristio u bilo kakvu poslovnu namjenu, prihvaćajući njegov iskaz u tom dijelu kao životan i uvjerljiv sukladan ugovorenoj namjeni kredita, a tuženik nije dokazao suprotno.

23. U odnosu na prigovor zastare, sud ga ocjenjuje neosnovanim primjenom odredbe čl.225.st.1. Zakona o obveznim odnosima jer zastarni rok iznosi 5 godina, a primjenom odredbe čl.215.st.1. istog Zakona zastara počinje teći prvog dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što propisano te primjenom odredbe čl. 241.istog Zakona zastara prekida podnošenjem tužbe te primjenom odredbe čl. 245.st.1.i 3. istog Zakona, nakon prijekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije toga se ne računa u zakonom određeni rok za zastaru te kad je priekid zastare nastao podnošenjem tužbe, ona počinje teći iznova od dana kad je spor okončan. Slijedom toga trena i primijeniti pravo shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su - IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnog ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojim je utvrđena ili ustanovljena na drugi način ništetnost ugovora. Kako je u ovom postupku ništetnost čl. 2. ugovora o kreditu utvrđena kao prethodno pitanje to primjenom navedenih zakonski odredaba i pravnog shvaćanja najvišeg suda zastarni rok od 5 godina počinje teći od pravomoćnosti ove presude. U odnosu na tuženikov prigovor zastare iz podneska od 12. svibnja 2021. u odnosu na povećani dio tužbenog zahtjeva opet primjenom odredbe čl. 241. i čl. 245, st. 1. i 3. Zakona o obveznim odnosima zastara se prekida podnošenjem tužbe i počinje teći iznova od dana kad je spor okončan, a još nije pravomoćno.

24. Stoga je prihvaćen tužbeni zahtjev za glavnicu, osim što je odbijen dio od 0,06 eura, budući je računovodstvenim nalazom i mišljenjem utvrđeno da je ukupan zbroj pojedinih svota 4.536,73 eura, a ne 4.536,79 eura, a zatezne kamate teku po stopi propisanoj odredbom čl. 29, st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima uz uvećanje od pet tj. tri postotna boda, a na parbeni trošak po odredbi čl. 151, st. 3. Zakona o parničnom postupku, s tim što zatezne kamate na pojedine mjesečne svote teku od dana plaćanja sukladno nalazu i mišljenju računovodstvenog vještaka, kao danom dospjelosti.

25. Na osnovi odredbe čl. 154, st. 5. Zakona o parničnom postupku, budući je tužitelj uspio s pretežitim dijelom tužbenog zahtjeva, osim za 0,06 eura, cijelih, to je primjenom tbr. 7, 8 i 9 OT sud tužitelju priznao trošak odvjetničkog zastupanja i to za tužbu, ročišta 3.1.2020., 18.5.2021., 16.5.2024., 16.12.2024., 9.10.2025. te 12.3.2026. kao i podneske 3.2.2020., 11.3.2020., 4.2.2021. i 20.5.2024. po 200,00 eura, podnesak 13.3.2025. 100,00 eura, 2.300,00 eura ukupno, uvećano za PDV od

575,00 eur, što je 2.875,00 eur, sudsku pristojbu na presudu od 45,92 eura, uvećano za trošak vještačenja od 349,08 eur, što je 3.274,00 eur, a trošak ročišta za objavu nije priznat primjenom odredbe čl. 155, st. 1. Zakona o parničnom postupku.

U Zagrebu, dana 27. travnja 2026. godine

Sudac
Nikola Raguz

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Županijskom sudu u roku 15 dana od uručjenja prijepisa. Žalba se podnosi putem ovoga suda.

DNA:

- opunomoćeniku tužitelja
- opunomoćeniku tuženika

Broj zapisa: **9-30887-1cdc6**

Kontrolni broj: **0ebb8-4488a-28986**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.